

ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Όγδοον κι' είκοστὸν μετροῦντες χρόνον
ἐδρεύομεν' στὴν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Χίλια κι' ἐνιακόσα δεκατρία,
δράσις καὶ θερμὴ φιλοπατρία.

Ἐξ τοῦ μηνὸς Ἀπρίλη
καὶ θρυλοῦνται τόσοι θρυλοὶ.

Χίλια διακόσα πενηντατρία,
λυσσοῦν φρατέλοι μὲ τὴν Αὐστρία.

**Διαθήκη τῆς Κορώνας,
ποῦ θὰ μένη' στοὺς αἰῶνας.**

Α'.

Φ.— Ὁ Ρήγας, ποῦ τὸν' σκότωσαν μὲς' στὴ Θεσσαλο-
ᾶφησε διαθήκη, [νίκη,
πολύτιμο κειμήλιο καὶ γιὰ τὴν φαμελιά του
καὶ τὸν λαό, ποῦ δὲν ξεχνᾷ ποτὲ τὸν Βασιληᾶ του.

Ἀγάπη μέσ' ἀνθοβολεῖ
κι' ἀγάπη βασιλεύει,
μ' αὐτὴν πατέρας ὁμιλεῖ
καὶ Ρήγας συμβουλεύει.

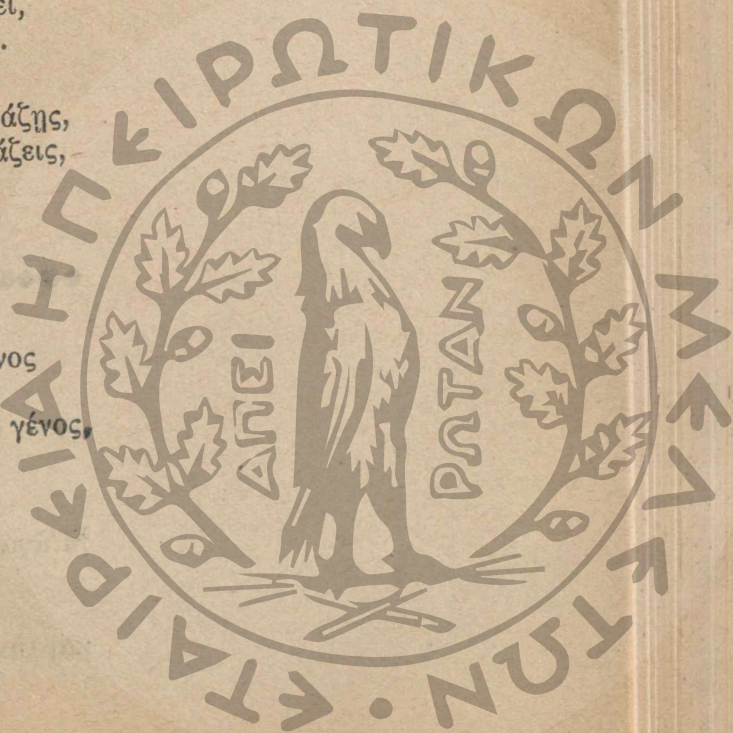
Ἀγάπης Εὐαγγέλιο
ἀληθινὸ καὶ τέλειο,
ἱστορικὸ κειμήλιο
γιὰ τοῦτο τὸ Βασίλειο.

Καρδιά πατέρα λαχταρᾷ καὶ φαμελίτη Ρήγα
μέσα σὲ λόγια λίγα.
Μιὰ διαθήκη, ποῦ πολλὰ, βρὲ Περικλῆ, σημαίνει,
καὶ πρὶν ἀπὸ τὸν πόλεμο τὸν τωρινὸ γραμμένη.

Μιὰ διαθήκη Βασιληᾶ, ποῦ κλαῖς σὰν τὴν διαβάξης,
κι' ἐκείνον ποῦ τὴν ἔγραψε' στ' ἄστρα τὸν ἀνεβάξεις,
κι' ὁ κόσμος λέει πῶς τιμὴ
περιφανὴς ἀνήκει
σ' ἐκείνον, ποῦ κληρονομεῖ
μιὰ τέτοια διαθήκη.

Δὲν κληρονομεῖ μονάχα κάθε ποῦναι γεννημένος
σὲ Παλάτια καὶ Κορώναις,
τὴν κληρονομεῖ κι' ὁ τόπος, τὴν κληρονομεῖ τὸ γένος,
ποῦ τὸ δόξασαν ἀγῶνες.

Τὴν κληρονομοῦν κι' ἐκεῖνοι,
ποῦ μακρῶν αἰῶνων θρηνοὶ

και κακαῖς και μαύραις μοίραις
τοὺς ἐκάνανε τὰ μάτια
νὰ μὴ βλέπουνε πορφύραις
κι' ἐλευθέρως γῆς Παλάτια.

Τὴν κληρονομοῦν κι' ἐκεῖνοι, ποῦ τὸν ἶδανε μιὰ μέρα
καί' στοὺς σκλάβους ἐκεῖ πέρα,
κι' ἐπλεξαν' στὸ φέρετρό του τῆς ἀγάπης τὸν στεφάνια
καὶ τοῦ κάψανε λιβάνια.

Ἐμπνευσμένη διαθήκη μέσ' ἀπὸ τὴν Ἀλευθεριά
δοξασμένων Ἀθηνῶν,
μέσ' ἀπὸ τὴν ξαστεριά
σαυφειρίνων οὐρανῶν.

Ἐμπνευσμένη διαθήκη
πρὶν ἀκόμη καμμιὰ Νίκη
στεφανώση τάρματά μας.

Διαθήκη ἡρωϊκή
πρὶν ἀκόμη πᾶμ' ἐκεῖ
μέσα' στ' ἄγια χώματά μας.

Ἐπειτ' ἀπὸ τοὺς ἀγῶνας
διαθήκη τῆς Κορώνας,
ποῦ σὰν φωτεινὴ βολὴ ἀνωθεν λαμποκοπᾷ
καὶ παρηγοριᾷ σκορπᾷ.

Διαθήκη, ποῦ μιλεῖ
μέσ' στοῦ κόσμου τῆς καρδιαῖς,
κι' ἀπὸ ρόδων εὐωδιαῖς
κι' ἀνοιξί μοσχοβολεῖ.

Διαθήκη Βασιληᾶ,
ποῦ μυρῖζει Πασχαλιά,
μέσ' ἀπὸ τὸ φῶς βγαλμένη
καὶ Βασιλικά γραμμένη
μέσ' στὸν ἥλιο τῆς Ἀθήνας τὴν στιγμή, ποῦ μὲ Κορῶνα
πορφυρόχουση στολίζει δημοκράτην Παρθενῶνα.

Δὲν μιλεῖ σ' αὐτὴν κανεὶς
Κορωνάτος ἀπηνής,
ὑπερφίαλος Σατράπης.

Διαθήκη τῆς γαλήνης,
διαθήκη τῆς εἰρήνης,
διαθήκη τῆς ἀγάπης.

Β'.

Ρήγας μ' ὅλη τὴν καρδιά του
συμβουλευεῖ τὰ παιδιὰ του
πάντ' ἀγαπημένα νᾶναι
κι' ἐνωμένα νὰ περνᾶνε.

Μ' ἀγάπη πάντ' ἀδελφικὴ νὰ βλέπουν τὴν ἡμέρα,
καὶ νὰ λατρεύουνε κι' αὐτοὶ
τὴν Ὀλγα τοῦ τὴν λατρευτῆ
καὶ τὴν εὐλογημένη τὸν ἀληθινὰ μητέρα.

Καὶ λείπει στὸ παιδί του, ποῦ Βασιληᾶς μας εἶναι:
ἀγάπα τὴν μικρή σου Πατρίδα, Κωνσταντίνε,
καὶ μ' ὅλη τὴν καρδιά σου νὰ τὴν ὑπηρετῆς,
καί' στὸν λαὸν αὐτῆς
πίστιν κι' ἀγάπην νᾶχης εἰλικρινῇ κι' ἀκλόνητον...
εὐοί' στὸν Βασιλέα, τὸν ὄντως ἀλησμόνητον.

Σ' ἐκείνην δεῖχνε πάντα περίσσειαν στοργῆς,
μεγάλωνε' μπροστά της,
καὶ τὴν μικρότητά της
τὴν περιβάλλει δόξης μεγάλης ἀλουργίς.

Αὐτὴ τρανὰ δὲν ἔχει καὶ λαμπερὸ Παλάτι,
ἀλλ' ὅμως ἔχει κᾶτι,
ὅπου τὴν μεγαλόνει,
καὶ τὴν ἀναστηλόνει
ἴσῃ γῇ, ἴσῃ οἰκουμένη,
τρανὴ καὶ δοξασμένη.

Ἀγάπα τὴν μικρή σου Πατρίδα καθὼς εἶναι
καὶ πάντα' στ' ὄνομά της βωμοὺς λατρείας στήνε.
Ἀγάπα τὴν, παιδί μου, μὲ καθεμιὰ θυσία,
εἶναι φτωχὴ σὲ τόπους, ἀλλὰ σὲ φῶς πλουσία.

Ἀγάπα τὴν Πατρίδα, ποῦ κᾶτι τί σημαίνει
καὶ περιφρονημένη.
Ἀγάπα τὴν Πατρίδα, ποῦ μακριὰ θωρεῖ,
καὶ τὴν μικρότητά της τιμῇ της τὴν θαρεῖ,
γιατ' εἶναι μεγαλεῖο νὰ μὴν τὴν θέλουν ἄλλοι
νὰ γίνη πιὸ μεγάλη.

Ἀγάπα τὴν μικρή σου Πατρίδα, τὴν Ἑλλάδα,
ιδέας οὐρανίας ἐρατεινὴν κοιλάδα.
Ἀγάπα τὴν Πατρίδα τῶν πόθων, τῶν ὀνείρων,
μὲ Πάνθεον ἡρώων, μὲ Πάνθεον μαρτύρων.

Ἀγάπα τὴν Πατρίδα τοσοῦτων διαυγῶν
πολιτισμοῦ πηγῶν.
Ἀγάπα τὴν Πατρίδα, ποῦ Δῆμος λαοκράτης
γὰ δημοκράτη πρῶτο θέλει τὸν Βασιλῆά της.

Ὑπόμενε καὶ θάρρει, καὶ πρὶν ἀποφασίσῃς
καλλίτερα ν' ἀφήσῃς
τὴν νύκτα νὰ περάσῃ, κι' ἔχε καλὰ' στὸν νοῦ
πῶς Βασιλεὺς καλεῖσαι τόπου μεσημβρινοῦ.

Καὶ τοῦτος μὴ λησμόνει
πῶς εὐκόλα θυμόνει
κι' ἀμέσως πέρνει φόρα.

Καὶ σὲ μιὰ τέτοιον ὥρα
λέει πολλὰ καὶ κάνει,
κι' ἔπειτα τὰ ξεχνάει.

Μέσα' στὰ στήθη τοῦ λαοῦ καιρὸ δὲν παραμένει,
σὰν μία φοῦσκα σαπουνιοῦ σπάξει καὶ ξεθυμαίνει.
Αὐτὸς δὲν λέγεται θυμὸς, αὐτὸς θυμὸς δὲν εἶναι,
κι' ἔχε τὴν σκέψιν ἥρεμον, κι' ἐμφρόνως συλλογίσου,

καὶ μὴ ποτὲ τὸν ἥλιον ἀφήσης, Κωνσταντίνε,
νὰ βασιλεύσῃ πορφυροῦς ἐπάνω τῆς ὁργῆς σου.

Γ.

Η. Συμπολίτη φίλτατέ μου,
ἐν τῷ μέσῳ τοῦ πολέμου
μία τέτοια διαθήκη
εἶναι καὶ ἄλλη μία Νίκη.

Μὲς' σιοῦ γένους τοὺς ἀγῶνας
εἶναι δόξα τῆς Κορῶνας,
εἶναι Βασιλείας κλέος
τέτοια λόγια Βασιλέως.

Κι' ἐγὼ λέγω πῶς' στὸ μέλλον ὁ λαὸς δὲν θὰ πεισμώνῃ
καὶ εὐκόλα δὲν θὰ θυμώνῃ
ἄψε οὐδέποτε σὺν καὶ πρῶτα,
μήτε θ' ἀναπνέῃ χνῶτα
ἐνὸς καὶ ἄλλου Ραμπαγᾶ
καὶ περιφραδοῦς λογαῖ.

Δὲν θὰ στέκη κεχηναῖος
πρὸ ρητορικῆς στομάχων,
θ' ἀνεγείρεται γενναῖος
πρὸ τῶν εὐγενῶν προμάχων.

Δὲν θὰ χάσκη πρὸ μ' αὐτοῦς,
θὰ προσέχη σὲ Στρατοῦς,
θὰ προσέχη καὶ σὲ Στόλους,
νικητὰς, ἀκτινοβόλους.

Ὑπερβόλους δὲν θ' ἀκούῃ,
μήτε Κλέωνας φληνάφους,
μὰ παιᾶνας θ' ἀνακρούῃ
καὶ θὰ στεφενώνῃ τάφους.

Νίκας θὰ ζητωκραυγάζῃ
καὶ ἀπὸ μέσα του θὰ βγάξῃ
πολεμόκρακτη λαλιά.

Καὶ κυττάζοντας τὸν Θρόνο
θ' ἀνυμνῇ μὲ δάφνης κλῶνο
Στρατηλάτη Βασιλεῖ.

Θάχῃ πόθο καὶ ὄνειρό του
Κορωνάτου στρατιώτου
νὰ δοξάζῃ τὴν πορφύρα.

Καὶ δὴδ Ρήγισαις θὰ ψάλλῃ,
τὴν καινούρια καὶ τὴν ἄλλη,
τὴν Βασίλισσα τὴν χήρα.

Θὰ τὸν συγκινοῦν οἱ θρηνοὶ
Ρήγισας ἀγγελικῆς,
ὅπου πόνεσε καὶ ἐκείνη
πόνους λύπης λαϊκῆς.

Δ.

Φ. — Κι' ἐγὼ λέγω πῶς' στὸ μέλλον
πῶς ἐλπίδος ἀνατέλλον
θὰ μᾶς φέρῃ σὲ Πατρίδος πανηγύρεις καὶ θαλάσ
καὶ σὲ γῆν ἐπαγγελίας.

Ἡ μικρὴ Πατρίς θὰ κτίσῃ
πρὸ μεγάλης τὴν φωλιά,
καὶ ὁ λαὸς θὰ γονατίσῃ
ἔμπρὸς σὲ μνημα Βασιλεῖ,
ὅπου δίνει' στὸ παιδί του μὲ τὸ Στέμμα, μὲ τὸν Θρόνο,
καὶ παράγγελμα μεγάλο:
τὰ παιδιὰ σου νὰ φροντίσῃς Ἕλληνες νὰ γίνουν μόνον,
Ἕλληνες καὶ τίποτ' ἄλλο.

Ἑλληνόπουλα καὶ μόνον,
καὶ σ' Ἑλληνικὴ Κορῶνα
καὶ πορφύρ' ἀναθρεμμένοι.

Μέσα τῶν Ἑλλὰς νὰ πάλῃ
μὲ κατάνυξι μεγάλη
γὰ τοῦ γένους τὰ τεμένη.

Ἕλληνες εἰς ὅλα νᾶναι,
καὶ σὺν νοῦ καὶ σὺν ψυχῇ,
νὰ κοιμοῦνται, νὰ ξυπνᾶνε
μὲ δική των προσευχή.

Πόθους καὶ ὄνειρα γεμάτοι,
καὶ σ' Ἑλληνικὸ Παλάτι
μ' Ἕλληνας προμάχους φίλους.

Ἕλληνες καθὼς καὶ σὺ
μὲ μιὰ πίστι περισσὴ
σὲ μακρῶν αἰώνων θρύλους.

Ἕλληνες τρανῆς ιδέας, μεγαλόφρονος σκοποῦ,
Ἕλληνες δαφνῶν, κοτίνων,
καὶ παιάνων χαρμοσύνων
ἔμπρὸς στὸ μνημα τοῦ Παπποῦ.

Ὁ Ρήγας τέτοια λέει' στὸ πρῶτο του βλαστάρη,
τοῦ Θρόνου τὸ καμάρι.
Ἀγάπα τὴν μικρὴν σου Πατρίδα τὴν καυμένη,
πρὸς τὸ καὶ σὲ τὰ παιδιὰ σου, καὶ εἰς εὐλογημένη.

Ἑλληνικὸ τὸ γένος,
γεία σου, μικρὴ μητέρα...
καὶ ὁ γυῖος στεφανωμένος
φωνάζει' στὸν πατέρα:

Δόξα μου ν' ἀγαπῶ
τέτοια μικρὴ Πατρίδα,
δόξα μου νὰ κτυπῶ
γὰ τοῦτη τὴν ἀσπίδα.